

Karakter Aşısı-1

Nureddin Yıldız'ın "Hadislerle Diriliş" (195.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

İnsan yetiştirmek ve insan olmak sadece çalışıp para kazanmak olmadığı gibi yalnızca namaz kılıp oruç tutmak da değildir. İnsanlık, insanların iman edip etmediklerine bakılarak 'Müslüman-kâfir' şeklinde tasnif edildiği veya işi olanlar/olmayanlar diye gruplandırıldıkları gibi karakterleri açısından da sınıflandırılabilirler, ediliyorlar nitekim.

Bir Müslüman'ın sakallı olması ve namaz kılması, evlendiğinde eşine karşı tavırlarının garantisi olarak yetmiyor günümüzde. Namaz, kulun Allah'tan sevap beklemek veya cehenneme girmemek için umut ve korku ile yaptığı bir iştir. Esasen namazın bu yönüyle de kul üzerinde etkisinin olması gerekir. Yani namaz kılan, aslında karakterli bir insandır. Fakat ne yazık ki biz bu yüzyılda ibadetleri hayatımızın etki alanı dışında tuttuğumuz için böyle bir sonuca da ulaşamıyoruz. Namaz kılan eşinden 'zalim' diye söz eden eşler bu sebeple denebiliyor, oruç tutana 'cimri' sıfatı bu yüzden yakıştırılabiliyor. İşçi hakkı yediği ve çaldığı söylenen birinin zekât verdiği görülebiliyor. Hâlbuki bir insan, malının yüzde iki buçuğunu zekât olarak verir de hiç çalar mı bir daha başkasının hakkını? Akla oturacak, mantıktan geçebilecek şey değildir bu.

Fakat biz Müslümanlığın kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'i ve hadis-i şerifleri ritüel denecek birer sembolik seviyeye dönüştürür, günlük rutinler düzeyinde görürsek neticede bir yandan alkolün haram olduğunu buyuran dinimizin emrine itaat ederken aynı din, aynı ağırlıkta bir buyruk olarak giybetin de haramlığını haber verir ama bunu diğeri gibi kara listeye alamayız. Çünkü aslında alkolün haramlığı kadar sarhoş edici ve pis bir şey oluşu da bizim kendi yargımızı etkilemektedir. Giybette ise böyle bir toplum protestosuna da yol açacak bir yön olmadığından haramlığı aynı çapta etkileyici hissedilmiyor.

Hâlbuki Allah'ın bir şeyi haram kılmasının geldiği anlam ortadadır ve alkol ile giybet için aynı kavramla haramlık buyrulmuştur. Bunlar aynı kategoridedirler. Hatta benzetildiği şey bakımından giybetin kötülüğü daha şiddetlidir bile. Alkol için "şeytan pisiği" buyuran Kur'an, giybet için "ölmüş insanın etini yemek" tabiriyle benzetme yoluna gitmiştir. Mecazen bakıldığında giybet hiç de alkolden aşağı kalır bir seviyede durmamaktadır. Ancak bizim kara listemize bir türlü giremiyor –yukarıda açıkladığımız sebepten ötürü.

Müslüman çocuk yetiştirir ve kendimizi İslam ile donatırken, görünen konuları özellikle öne çıkarıp peşlerinde koşuyoruz (bu kısmın da gerekli olduğu tabii doğrudur) ama diğer yandan Müslümanlığın namaz kılmak veya sakal bırakmak kadar bir de karakter meselesi olduğunu bir türlü anlamak istemiyoruz. Müslümanlık bir karakterdir, şahsiyet tipidir. Karakter zirveye çıktığı ve eğitiminde bu aşığı aldığı anda o artık hiçbir zaman hırsızlık yapamaz, onun polisi yüreğindedir. Haklı olduğu durumda bile giybet edecek cesarete bulaşmaz, alkol onun için çirkinlik olduğu gibi alkölü kötüleyen Kur'an'ın giybet etmeyi de aynı şekilde kötülediğini hisseder.

Bu bir karakter meselesidir.

Resûlullah aleyhisselamın on binlerce sahabiye ilim doluluğu sağlamadan önce Müslüman karakteri aşısı yapmasındaki hikmet de burada saklıdır. Aksi takdirde bir sahabi, Resûlullah aleyhisselamın yanında on gün bile kalmadığı hâlde nasıl onun (ibadette, cihadda, ahlâkta, ciddiyette, fedakârlıkta) temsilcisi olarak bir yere vali tayin edilebilirdi? Bunun tek cevabı, her birinin öncelikle karakter aşısı alacak bir zeminde yetişmelerindedir.

Biz ise küçük çocukların hafız olmaları, Kur'an ezberlemeleri, ilmihâl kitapları bilmelerini bunun yerine oturtuyoruz. Sonra da yapmadığımız aşının, vermediğimiz karakterin pratiğini bekliyoruz. Çocuk hafız olmuş ama "Bir hafız nasıl böyle yapabilir!" denecek tavırlar sergiliyor. Karşı taraftan bakıldığında

hafızın, hafıza yakışmayacak tavırları nasıl sergileyebildiğine anlam verilemiyor. Cevap hazır: Bu kişi, deposu sağlık malzemeleriyle dolu biri gibidir ama zamanında aşı yapılmadığı için sorun yaşamaktadır.

Karakter konusunu yalnızca yalan söylemek veya eşe zulmetmek gibi bariz başlıklarla ele almamak gerekir; sözgelimi vaktinde uyumamak, geceyle gündüzü birbirine karıştıran hayat tarzına sahip olmak da karakter bozukluğudur. Allah, insan için bir düzen kurmuştur ve gece ile gündüz farklı rollerdedir; bunu karıştıran için de karakter bozukluğundan söz edilebilir. Zira şu noktayı da düşünmeye mecburuz ki biz müminler olarak bizim haricimizdeki insanların aşısı sayılacak bir kitleyiz, Rabbimiz bizi insanlık için çıkardığını (Âl-i İmran, 110) buyururken bu tohum olma fonksiyonumuzu vurgulamıştır. Ümmet-i Muhammed olarak zaten azınlık olduğumuz gerçeği de ortadayken bir de içimizdeki karakter zaafı problemleriyle eksik verirsek sonuçlar hepten kontrol edilemez olur. Efendimiz aleyhisselam bizi tarif ederken “*simsiyah bir öküzün üzerinde birkaç beyaz tüy olsa ne kadar görüneceği*” misalini vermiştir.

Öyleyse insanlık için ve insanlığa tohum olarak varlığını devam ettiren ümmetimizin karakterli oluşu, şahsiyetli hâli ve insanî kalitesini koruması yalnızca alkol tüketmemek ya da yalan söylememek ile özetlenebilir değildir. Rabbimiz bizi kıyamet gününde “şahitler olarak” diriltecek ve insanlığın şahitleri olacağız. Bu şahitliği kendimiz sorunluymken ve karakter problemleri yaşıyorken nasıl yapabileceğimizin makul bir cevabı ise yoktur.

İnsanın zamanını kullanamaması, verimliliği oturtamaması ciddi karakter sorunlarından. Kendini gülünç duruma düşürmesi bir insanın yalnızca kendisiyle ilgili olmaktan bu sebeple daha büyük bir konudur. Allah Teâlâ bizi yarattığı gibi düzenli, ahenkli ve şahsiyetli kullar olarak görmeyi istemektedir.

Elbette Kur’an ezberi, ilmihâl bilgisi, dinî malumat ikinci sınıf meseleler değildir; fakat hafızın şahsiyet kazanması hafız olmasından daha önemlidir. Karakter aşısını önceden alır ve zeminimizi böylece sağlamlaştırırsak Kur’an-ı Kerim’den bir sure öğrenmek hemen kişiliğimize, yüzümüze yansır. Karakter aşısı almayı savsaklar, daha az önemser ve kitap ezberleyip bitirmeyi ya da sayısal ilerlemeleri öne çıkarır, mutluluk için bunları yeterli görürsek çok şey bilen ama az şey bile yapamayan bir nesil meydana çıkarırız. Ölüm, hastalık, afet, bela gibi şeyleri hep Allah’a yaklaştırması için vesile diye bilmemiz gerekirken bunlar bizi kendimizden bile korktuğumuz, içimize kapandığımız bir ruh hâline koyar. Ecelden korkumuz olur ama asıl korkumuz o ecelin getirdiği ölümden hemen sonrasında neler yaşanacağı olmaz. Yalan ve gıybet, ortaya çıktıklarında yaşayacağımız rezillik yüzünden korkmaya değer şeyler olur da Allah’ın yasağını çiğnediğimiz için korkmamız gerektiği aklımıza gelmez.

Karakter hususundaki eksiklerimizi tamamlayabilmesi için bazı hadis-i şerifleri, şahsiyetimizdeki tamirleri yapabilmek maksadıyla not etmeli, zihnimize kazıyarak kendimize ders yapmalıyız.

Tefekkür malzememiz olan **ilk** hadis-i şerif:

Ebu’d-Derdâ ile Selman radiyallahu anhüma arasında geçen bir konuşma üzerine Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz şöyle buyuruyor:

إِنَّ لِرَبِّكَ عَلَيْكَ حَقًّا، وَلِنَفْسِكَ عَلَيْكَ حَقًّا، وَلِأَهْلِكَ عَلَيْكَ حَقًّا، فَأَعْطِ كُلَّ ذِي حَقٍّ حَقَّهُ

“*Rabbinin sende hakkı var, bedeninin sende hakkı var, ailenin sende hakkı var; herkese hakkını ver.*”
(Buhârî, 1968)

İşte Müslümanlık, işte İslam!

Namaza durduğunda adeta hayatta Allah’tan başkasını hiç düşünmez gibi namaz kılıyor, çocuğuyla oynarken adeta namazı hiç hatırlamaz gibi oynuyor, spor yaparken adeta dünkü namaz kılan adamdan farklı biri gibi muhteşem spor yapıyor. Hâlbuki aslında ne yapıyor? Allah’ın hakkı söz

konusu olunca dünya onun için duruyor, namaza tam yoğunlaşıyor ve işin hakkını veriyor. Başka işlerle uğraşırken de işine tam odaklanıyor ve hakkını tam veriyor işin. Ailesiyle ilgilenirken sanki dünya duruyor da sadece onun ailesi için dönüyor.

Böylece hayat dengesi kuruluyor.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu dengeyi ashâbı üzerinde kurduğu ve uyguladığı içindir ki Ali radiyallahu anh gibi mübarek bir cihad ve ibadet adamı dünyadan ayrıldığı sırada otuzdan fazla çocuğun babasıydı. Hayatı dengeli yaşamak onlarda böyle tecelli etmiş, ibadetin hayattan kopardığı ve köreltilmiş bir yaşayış sahibi olmamışlardı. Kur'an'a feda olmuş insanlar oluşumuz ya da çocuklarımızı böyle yetiştirme hedefi, mesela spordan uzak bir yaşayış anlamına gelmiyor. Çocuğumuz Kur'an ehli olacak diye başka hiçbir çocuk görmemesi, oyun oynamaması gerekmiyor. Resûlullah aleyhisselamın talebesi Enes bin Mâlik on iki-on üç yaşlarındayken vahye muhatap nebini dizi dibindeydi ama oyunlar da oynuyordu, bizzat kendisi bunun hakkında rivayetler nakletmektedir.

Böyle bir denge kurmadan yol almaya çalışanlar, fitrata ters bir hızlı kalkışla hayata ters yönde hareket ettikleri için erken yorulup bıyacak ve hak zayıfına sebebiyet vereceklerdir. Orada Rabbiyle meşguliyeti fazla olduğundan ailesini ihmal görülebilir. Bundan da namaz kılan ama çocuklarına zulmettiği için kıyamet günü bu zulüm sicilıyla diriltilecek birinin profili çıkar. Gözyaşlarıyla kıldığı nice namazını ödeşebilmek için çocuklarına vermek zorunda kalacaktır.

Hayat ancak programlandığı zaman Müslümanca yaşanabilir. Diğer türlü yalnızca Müslümanca yaşandığı zannedilmiş olur. Hem kazançlar elden gider hem de kıyamet günü aranan bulunamaz. Tarladan pırasayı alıp hemen yemek nasıl mümkün olmuyor, önce pişirmek gerekiyorsa hayat da direkt ve dolaysız biçimde yaşanamaz, programlanması icap eder. Ve bu da sadece umreye gitmekle uygulanamaz.

Tabiidir ki çocuklarımızın her isteklerinin yerine getirilmesi, hiçbir arzularının ikiletilmemesi doğru bir eğitim tarzı değildir. Şeriat sınırları içinde eğlenmek, seyahat etmek, yiyip içmek, akraba bağlarımızı sürdürmek şiarımızdır. Şakalaşacağımız zaman hayatın şaka dosyasını açar ve oradan yaşarız. Yeter ki konu ve üslûp haram olmasın, her şeyle ilgilenebiliriz diye düşünürüz. Sıra namaza geldiğindeyse şaka ve mizahi unuttur, ciddileşiriz.

İşte böylece bir karakter meydana çıkarılmış olur.

Ebu'd-Derdâ ile Selmân adlı sahâbilerin (radiyallahu anhüma) arasında geçen meşhur hadiseyi onlar arasında yaşanıp geçen bir hikâye gibi dinlemek veya bu dersleri çıkarabilmek arasındaki farkı görmek bir karakter meselesidir, bu da insana aşî olur.

İkinci hadisimiz Müslim (2750) tarafından rivayet edilmiş. Resûlullah Efendimiz yine sahâbilerden hatıra ile nakledilen bir sözle mümin karakterini inşa edecek bir formül veriyor.

Olay meşhurdur: Ebu Bekir radiyallahu anh, Hanzala radiyallahu anh ile karşılaşılıyor ve ona hâl-hatır soruyor. Hanzala da kendini batık durumda anlatan ifadelerle kötülüğünden bahsediyor ve mahvolduğunu söylüyor. Ebu Bekir neden böyle dediğini sorunca da Hanzala, "Resûlullah'ın huzurunda olduğu zamanlar kendini adeta melek gibi hissettiğini, içinde hiç dert olmadığını ama huzurdan ayrılıp eve geldiğinde aynı hisleri taşımadığını", orada başka, burada başka olduğunu söyleyerek bunun münafıklık anlamına geldiğinden dert yanıyor. Ebu Bekir radiyallahu anh onu da alıyor ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına gidiyorlar.

Efendimiz aleyhisselam, kendisinin huzurundaki ağırlığı ve dindarlığı dışarıda bulamamaktan yakınan bu sahâbiye şöyle buyuruyor:

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنْ لَوْ تَدُومُونَ عَلَيَّ مَا تَكُونُونَ عِنْدِي، وَفِي الذِّكْرِ، لَصَافَحْتَكُمْ الْمَلَائِكَةُ عَلَى فُرُشِكُمْ وَفِي طُرُقِكُمْ، وَلَكِنْ يَا حَنْظَلَةَ سَاعَةً وَسَاعَةً

“Canımı elinde tutan Allah’a yemin ederim ki siz benim yanımdaki gibi hep devam etseniz yataklarınızdayken, yolda yürürken bile melekler size el uzatırlardı (melekleşirdiniz).”

Hanzala radiyallahu anhin var olmamasından rahatsızlık duyduğu, meleklerin hayatıdır, insanların değil. İnsan hayatı için de bazı aksaklıklar normaldir, beklenebilir. Meleklerin kadınlara gözlerinin kayması, faiz reklamına muhatap olmak, alkol batağına düşmek, açlık çekmek ya da evlilik-boşanma gibi dertleri yoktur. Namazda akıllarına başka şeyler gelecek ve sehiv secdesine mecbur olacaklar diye bir sıkıntıları da olmaz. Bunlar insanın meseleleridir.

İnsan cennet için yaratılmıştır ama dünyada yaşamaktadır. Dünyanın bataklıklarından cennetin yüksekliğine ulaşması insandan istenmektedir, melekten değil. İşi zor olan insandır. Cennete dünyadan gideceği için de dünya atmosferinden sıfır seviyesinde etkilenmesi insandan beklenmez.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz, Hanzala radiyallahu anha verdiği cevabı *“Ama Hanzala, bir öyle bir böyle...”* diye devam ettiriyor. Bunun geldiği mana, müminlerin daima Resûlullah’ın yanındaki hâlleri gibi olamayacakları, olamamalarının normalliğidir. Aksi takdirde insana mahsus olan cihad etmek, evlenmek, ticaret yapmak vb. hâller ve şartlar insan için mümkün olmazdı. Bu durumun da insanı bir ağaçtan daha farklı olmayan pozisyona getireceği açıktır. Para kazanması, kazandığıyla infak etmesi lazımdır insanın; melek olursa nasıl para kazanacak, malını harcayabilecektir? Aile sahibi olması müminliğini yükseltebilmek için gereklidir; şehveti olmazsa bu da mümkün olmaz.

İnsanın karakteri ve aldığı aşı, dünyanın ona etki etmemesini sağlayacaktır; hedeflenen budur. Öyleyse şu sonuç doğaldır: İnsan cinsel şehvetlere kapılabilir, yeme-içme arzuları bulunabilir, para kazanmayı çok isteyebilir, bahçesindeki ağaçları seyretme hevesi olabilir, arkadaşlarıyla oturup çay içmeyi dileyebilir. Bünyesinde bunların aşısı bulunmazsa her birinin ilgili olduğu ihtiyacını haram yollarla görmeye kalkışır ve bu yüzden ahiretini kaybeder. Bu da karaktersiz bir hayata yol açar. Karşı cinsi görünce haram-helâl ayrımı yapmamak, para gelecek yerin faizli olup olmadığını umursamamak böyle bir karaktersizliğin sonuçlarıdır. O bünye aşılınmamış, ihtiyaçları helâl yollardan tatmin edilmemiştir.

Hâlbuki aşılı ve karakterli bünye, dağ gibi birikmiş servetin önünde bile Allah’ı ve helâl hayat kaidelerini hatırlar. Çünkü o bünyede cennet, cehennem, gazab-ı ilâhî gibi önemli aşılar vardır ve hatırlatıcı görevi görürler.

Hadis-i şerifin sağladığı fayda; beden ve kalp ihtiyacımız ile manevî ve beşerî kimliğimiz, dünyamız ve ahiretimiz, meleksi boyutumuz ile insanî tarafımız, biriktirme hırslarımız ile infak etme emelimiz arasındaki dengeyi kurmamızın şart olduğunu anlatmaktadır. Şeriatın sınırları içinde serbest oluşumuzu ama hayalciliğe kapılmamayı öğüt veren bakış açısında durur. Diğer taraftan bizim zannımıza kalsa Efendimiz aleyhisselamın şöyle demesini beklerdik: “Ben de sizin öyle olmanızı istiyorum ama bir türlü olamıyorsunuz! Ha gayret bakalım!”

Doludizgin cihad veya doludizgin aile hayatı, hem dünya hem ahiret kaybı anlamına gelir. İki dünya arasında, her işi dengeli yürütmek gerekir ki dünya ile ahiret, birbirinin dengesini sağlayan kıvamda yaşanabilsin.

Üçüncü hadis-i şerifimizi Taberanî’den (2103) alıyoruz:

إِنَّمَا الْعِلْمُ بِالتَّعَلُّمِ، وَإِنَّمَا الْحِلْمُ بِالتَّحَلُّمِ، وَمَنْ يَنْحَرَّ الْحَيْرَ يُعْطَهُ، وَمَنْ يَتَوَقَّ الشَّرَّ يُؤْفَقَهُ

“İlim, çalışıp öğrenmektir. Yumuşak huy, yumuşak davranmaktır. Hayrı arayana hayır verilir. Şerden kaçan da şerden korunur.”

Dünyada herkes biraz daha bilgili olmayı ister; ama insanların çoğu bilmenin bedelini ödemeye yanaşmazlar. Bu bedel sabır olur, bilmenin çilesine katlanmak olur, ehlini bulmak, uykusuzluk veya başka şey olabilir. Her ne olacaksa neticede tuşa basarak âlim olmak mümkün değil, burası kesindir. Taallüm yani öğrenme mücadelesi içine girersin ve Allah sana ilmin yolunu açar.

Yumuşak biri olmak istediğini söyleyen de hemen yumuşacık oluvermiyor. **Yumuşak olmak isteyen, kinini içine gömmek zorundadır. Dilini ısırır ama beddua etmez. Sinirinden tansiyonu yükselir ama vurup kırmaz. Bu, yumuşaklığın bedelini ödemektir ve ancak böyle yapana yumuşak huyluluk hasleti verilir. Bedeli ödenmedikçe de bu yalnızca bir temenni olarak kalır.**

‘Hayırlı olsun, hayırlısı olsun’ ifadelerini sürekli dilde tekrarlamak bir işin hayırlı olması için yeterli değildir. Faize bulaşırken, hile yaparken, alavere dalavere içindeyken bir iş hayırlı olamaz. İnsanın şerden kaçtığını, kaçındığını melekler göreceklendir ki hayrı ayağına getirsinler. İşleri hep ters giden biri, trafiğin ters yönünde ilerlemeye çalıştığı için o durumdadır. Hayırlı olması, hayırlı olması için çalışmakla mümkündür. ‘Allah korusun’ temennisinin yerini bulması da sadece kötü(lük)den kaçılırsa gerçekleşebilir. Virüs kol geziyorsa tedbirleri almak ve sağlık şartlarına dikkat etmek durumunda ‘Allah korusun’ dileği gerçek olabilir; yoksa boş ve geçersizdir.

Hadis-i şerif, insanın arzu ettiği şeylerin ona gelmesi için bedelini ödemek gerektiğine dair bir aşıdır. Bedavacılık, kuru kuruya dua etmek yok; eylemle desteklenen dua vardır. “Rabbim bana ilim ver” diye dua edebiliriz, çok güzel bir duadır ancak bunu oturup okumakla da desteklemelidir. Bir âlimin dizi dibine oturmak, kitap okumak, not tutmakla yardım edilince dua karşılığını buluyor ve Allah ilim veriyor.

Hayırlı olanın peşinde koşmadıkça ve hayrı takip edip bulmadıkça hayır da kimseyi bir yerde bulmuyor. Hayra muhtaç olan insandır, hayır kimseye muhtaç değildir. Belalar zaten insan için yaratılmış ve ona gelmeye uğraşmaktadırlar; öyleyse insan beladan kaçmaya gayret edip bunu becerdiğinde şerden korunmuş olabilir.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bu aşığı ashab-ı kiram üzerinde uygulamış, aşığı onlarda tutmuştu. Güzel bir örneğini Ömer radiyallahu anhin yaşadığı bir hadisede görebiliyoruz. Zaten celâlli biri olarak tanınan Hz. Ömer, bir sebeple yine sinirlendirildiği esnada muhatabına şöyle demiştir: “Ahiret olmasaydı siz Ömer’i görürdünüz...”

İşte aşığı budur. Mümin, sınırlı olması gereken zamanda da kendine mukayyet olabilmeli, “lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh” deyip rahatlayabilmelidir.

Yumuşak, tefekkürlü, derin ve derunî biri olmak isteyen müminin oturup kalktığı arkadaşlarının dinamit misali kimseler olması elbette söz konusu amaca aykırıdır. Aşının karakterde tutabilmesi için bu minvalde arkadaşları, arkadaşlıkları ve arkadaş ortamlarını gözden geçirmek önemli bir adımdır. Sorgulamayı telefonlarımızdaki yazışma uygulamalarında yer aldığımız gruplar içinde kimlerle bulunduğumuza kadar vardırımalı ve beraber bulunmamızın karakter aşımıza etki edeceği kişilerden uzaklaşmalıdır. Çünkü arkadaş grubu ortalaması neyse insan da odur, bundan fazlası laf kalabalığıdır. Son tahlilde insanın ne istediği değil, ne yaptığı önemlidir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.